

Boletín Informativo

Agrupación de Vecinos Ca n'Oriac

24

(Nueva Etapa)

Noviembre
2019

La Marató

MALALTIES MINORITÀRIES

- **Corrupció**
- **¿Qué debo hacer si me resfrío o tengo gripe?**
- **Propera excursió Marató TV3**
- **Calendario actividades 2019-2020**
- **Convocatoria Asamblea General de Socios**
- **Cuidem el planeta, la nostra casa**
- **Entrevista a Cristina "Chispita"**
- **¿Existe democracia en el Reino de España?**
- **Llibertat d'Expressió**
- **No a la Privatización de Servicios Públicos**

La información de la Agrupación de Vecinos, de nuevo, en casa de todos los asociados

Noviembre 2019
Número 24
(nueva etapa)

*Los artículos
firmados
expresan única y
exclusivamente
la opinión de su
autor.*

EDITORIAL

L'elaboració del número 24 de la nostra revista coincideix en el temps amb la condemna a fortes penes de presó per als polítics que van estar declarats responsables de la (DUI), declaració unilateral d'independència de Catalunya respecte d'Espanya. Una part dels catalans s'està mobilitzant de manera pacífica i molt activa arreu del territori, seguin les directrius d'una organització anomenada **"Tsunami Democràtic"**, encara que existeix una part molt minoritària que estan protagonitzant forts enfrontaments amb les forces d'ordre públic. En aquests aldarulls violents, s'estan produint cremes de mobiliari urbà, automòbils, ferits d'ambdues bandes, manifestants i forces de l'ordre, i moltes detencions, a més d'estar produint a la totalitat dels ciutadans de Catalunya una forta inquietud per com ha d'acabar aquest conflicte que hom no l'hi veu la sortida per enlloc.

Als ciutadans que no segueixen l'activitat política de molt a prop, els produeix un estat de perplexitat que, malgrat el temps que fa que es va iniciar l'anomenat procés, no s'acaben de creure com la situació s'ha anat deteriorant i alhora, no es veu a cap dirigent actual, ni català ni de l'estat, capacitat per elaborar propostes polítiques que ens ajudin a sortir d'aquest atzucac que entre uns i d'altres ens hi han ficat. Quan el conflicte s'ha desfermat, ningú no recorda perquè es va iniciar. El conflicte es va alimentant a sí mateix i els actes, per més punibles que siguin, es justifiquen per les accions de l'altre bàndol.

D'ençà que va començar el denominat «procés», el que hem presenciats els ciutadans que no militem a cap partit polític, i que per tant no tenim interessos de partit, és com el temps va passant i els nostres representants polítics que han rebut el nostre mandat a les urnes per solucionar l'anomenat conflicte català, per comptes de donar solucions, el que han fet fins ara ha estat crear més problemes. Els partits de govern, lluny d'asseure's a parlar, ho fan als mitjans de comunicació que els hi són afins, i

els partits que no governen, no donen cap solució a aquest enrenou, sinò molt al contrari, encara crispen més els ciutadans amb l'esperança que aquests els hi donin el vot en la pròxima contesa electoral. I així van passant els anys i les legislatures, sense que els ciutadans percebem cap intent de posar fil a l'agulla i cosir aquest estrip tan enorme que entre tots els nostres representants han fet a la societat catalana.

Cadascuna de les posicions té els seus ideòlegs, i aquests són llegits i escoltats pels que pensen com ells; per això ningú no es mou de les seves posicions. Ens movem en cercles disjunts i per tant estem situats en un empat infinit, i no hi ha acció, per desagradable que aquesta sigui que aconseguim trencar aquest empat.

Fa set anys, quan es va iniciar l'anomenat «procés», dins del periodisme polític es deia que de continuar així arribaríem al «xoc de trens», sense saber exactament què volien dir; ara ja coneixem l'abast d'aquesta expressió.

Quan s'escriu aquest editorial, ens trobem en un període preelectoral, i no hem sentit que cap partit hagi manifestat cap idea que ens ajudi a superar el mal moment en què ells ens han ficat, tot al contrari, cada partit diu allò que els seus potencials electors volen sentir i que per tant, no veiem que en un futur proper les perspectives siguin massa diferents de com han estat fins ara.

De tant en tant, des de certa premsa, algun polític demana als responsables polítics que s'asseguin a parlar i a donar solucions a aquest contenciós, però en aquests moments es difícil que la veu dels moderats s'escolti. Tenen més audiència els arguments de les posicions més extremes.

Des d'aquesta humil tribuna volem fer una crida als nostres responsables polítics perquè d'una vegada deixin de barallar-se entre ells i aportin les solucions pertinents que en ajudin a superar aquesta inaguantable situació.

*L'equip de redacció
Sabadell, novembre de 2019*

La Corrupció

*Què és i què entenem per corrupció?
Li donem la importància que es mereix?*

En aquest escrit tractarem de **la corrupció**, que segons el diccionari, és l'acció de corrompre, es tracta de fer malbé una cosa per descomposició o putrefacció, i tornar-la insana.

En l'àmbit de la política, una definició curta seria la següent: "la corrupció és **l'abús d'un càrrec públic** per al bé privat". També existeix corrupció a les empreses privades, però a nosaltres el que ens afecta d'una manera més directa i el que volem posar en evidència, és la corrupció política, ja que compromet el bon destí dels **diners dels nostres impostos**.

Pel que fa al concepte de la mateixa paraula corrupció, d'entrada ens sembla una cosa abstracta, una paraula que els mitjans de comunicació utilitzen per a fer-nos saber que un determinat polític ha fet alguna cosa que no era correcta. Però a mi em dóna la sensació que en general aquestes notícies tenen un baix impacte de penetració i no reben la importància que es mereixen. En això ajuda el fet que els mitjans de comunicació en fan un tractament superficial i anecdòtic, sense aprofundir-hi de manera suficient.

Convé subratllar que aquesta baixa valoració del fet delictiu, dóna com a resultat el manteniment i reelecció d'aquests mateixos polítics. Aquesta situació em fa pensar que molts ciutadans consideren la corrupció com una cosa normal i habitual, i el que és pitjor, es que ho justifiquen dient la següent frase; "que et creus, que els altres no ho són de corruptes". Comentari absurd, realitzat per qui no té cap argument i que en comptes de reconèixer el fet culpable, intenta comparar un polític condemnat per corrupció amb sentència ferma amb un altre que no és ni sospitós.

Cal remarcar que la utilització d'aquests tipus de comentaris ens condueixen a justificar, encara que sigui d'una manera indirecta, uns fets il·legals i punibles. Fets que amb el transcurs del temps els arribem a considerar com a "normals".

És per això que hauríem d'evitar el fanatisme polític amb un rebuig total a qualsevol mena de corrupció, condemnant-la i lluitant en contra dels corruptes, fent que aquests deixin el grup polític. Haurem

d'aconseguir que el "nostre" partit polític sigui el més net i transparent possible.

En relació al mot corrupció, anem a veure què inclou aquest element lingüístic i de quines o quantes maneres es pot incomplir la llei:

- **Frau:** Acció contrària a la llei o als drets que en deriven amb intenció de treure'n un profit a costa de l'estat o d'altre. Acció d'enganyar algú per procurar-se un avantatge en detriment d'ell.

- **Estafa:** Engany en general. Induir a una persona, mitjançant engany, a donar un bé en perjudici propi o d'un tercer (comprar terrenys a baix preu enganyant, sabent que passarà a l'AVE o que es requalificarà el seu ús, de rural a urbà, etc.).

- **Tràfic d'influències:** circumstància agreujant del delictes d'estafa consistent a utilitzar amistats influents.

- **Informació privilegiada:** Des de les altes esferes del govern es pot tenir una informació determinada molt abans que aquesta arribi al públic en general. És il·legal utilitzar-la en benefici propi o per familiars i amics, moltes vegades l'ús d'aquesta informació perjudica tercers. Es tracta de tota aquella informació que encara no s'ha fet pública. Per sort, si el

fet es realitza amb les accions (títols de valor) d'una empresa cotitzada, la justícia ens arriba a través d'estaments internacionals i als d'aquí no els hi queda més remei que actuar en conseqüència i no ho poden "tapar", amagar o encobrir com en altres casos.

- **Suborn:** Delicte que comet un funcionari que compleix o omet un acte relacionat amb l'exercici de les seves funcions a canvi de regals, oferiments o promeses, i també la persona que l'indueix a cometre'l (casos d'adjudicació d'obres).

- **Favoritismes, favors i amiguismes:** Es tracta de ser parcial amb els amics en la concessió de feines sense importar si estan qualificats, és una acció contrària al mèrit per qualificació i formació.

- **Patrocini:** ajudes econòmiques, com per exemple realitzar subvencions sense cap control ni transparència en les adjudicacions d'aquestes ajudes (algunes fundacions o associacions afins al partit de torn...).

- **Clientelisme:** és l'intercanvi extraoficial de favors, entre els titulars de càrrecs polítics que regulen la concessió de prestacions obtingudes a través de la seva funció pública o de contactes relacionats amb ella, a canvi de suport electoral. Els "clients" compensen als polítics perpetuant al poder als funcionaris i/o polítics implicats i al seu entorn (familiars...). Aquesta relació també es dona mitjançant l'amenaça d'utilitzar aquesta capacitat de decisió per a perjudicar a aquells que no col·laborin amb el sistema. Un exemple molt clar (i que es practica sense cap mena d'escrúpols ni vergonya) és l'habitual relació entre els principals mitjans de comunicació (i altres grans grups = "portes giratòries") i els principals partits polítics que ostenten o estan propers als més importants organismes del poder. És un fenomen particularment característic dels sistemes amb predomini del bipartidisme.

En podríem citar encara més (Caciquisme, prevaricació, malversació, falsificació, negociacions prohibides, incompatibilitats en càrrecs públics, nepotisme, conflicte d'interessos, frauds en contractació pública, gestió i privatització de béns públics, etc.), però no vull cansar. El més important és que en **siguem conscients** que es tracta de fets punibles i cal que actuem en conseqüència.

La idea central que ens ha de quedar molt clara, és la importància de lluitar contra

aquesta corrupció. I si no ho tenim prou clar, potser amb alguna xifra ho podem valorar millor. Us convido a visitar la web <https://www.casos-aislados.com/> i donar-hi un cop d'ull. No oblideu el "guió" entre *casos* i *aislados*, sinó, anireu a parar a una web totalment diferent. En aquesta web (batejada així perquè un polític de tots conegut va dir "esto se trata de un caso aislado"), es dedica a recollir tots els casos de corrupció que apareixen. Fins ara (segons els càlculs d'aquesta web) hi ha uns 586 casos "aïllats" amb uns 3.850 implicats i només es la punta de l'iceberg. Si el que volem és una mesura econòmica, tenim les xifres oficials que calcula l'Eurostat, que és l'oficina estadística de la Unió Europea, i que segons les seves dades, la corrupció a Espanya ens costa uns 90.000 **milions** cada any, que representa el 8% del PIB. Per a poder comparar, Espanya dedica a sanitat el 6% del PIB.

Així mateix, quina explicació pot haver-hi perquè el nostre país sigui tan corrupte i els corruptes no rebin un rebuig total per part de "tota" la societat. Jo crec que per a trobar una resposta ens hem de remuntar a l'herència rebuda i encara arrossegada de l'anterior règim. Per a qui tingui interès en el tema, pot llegir el següent llibre: "**Economia Franquista y Corrupción**" i com autors Andreu Mayayo, Paola Lo Cascio i Jose Manuel Rua (ISBN 13: 9788496495432). Un extracte d'aquest llibre diu el següent: "*la dictadura del general Franco ha sido definida como un régimen en el que la corrupción política estaba de hecho institucionalizada, hasta el punto que algunos especialistas consideran que fue entonces cuando se consolidó la captura del Estado por los grandes grupos económicos y cuando las élites se atrincheraron dentro del estado hasta convertirlo en baluarte de sus intereses. La impunidad con que actuaron los vencedores se tradujo en numerosos casos de irregularidades económicas, abusos de poder, apropiaciones ilegales y coacciones*". I, així segueix el país...

D'altra banda, la lluita contra la corrupció no és gens fàcil. En el nostre país el denunciant no té cap mena de protecció jurídica (tot el contrari, alguns perden la feina, altres són marginats, etc.). Existeix una sensació d'impunitat per part del poder. El sistema democràtic espanyol és incapaç de controlar, sancionar i erradicar amb eficiència la corrupció política. L'administració de justícia te escassos mitjans humans i materials, i tot sovint es troba

interferida por la política. Com a conseqüència, la persecució de les pràctiques delictives és poc eficaç i molt lenta. I això seguirà o empitjorarà, observant l'escàs o nul interès per part del govern i dels diferents partits polítics per a legislar sobre la transparència i el control de les administracions públiques, així com en una reforma del sistema judicial a fi que es

consolidi com un poder **realment independent**, ràpid, eficient i amb capacitat per posar sancions de forma exemplar.

A manera de conclusió, m'agradaria ser una Àlicia al país de les meravelles, amb una gestió del govern transparent i uns polítics pulcres, íntegres i honestos.

Anselm

Bibliografía: De RIQUER, B.; PEREZ FRANCESCH, J.I.; RUBI, G.; TOLEDANO, L.F.; LUJAN, O. La corrupción política de la España Contemporánea. Bellaterra, 15 de maig de 2018.

¿ QUÉ DEBO HACER SI ME RESFRÍO O TENGO GRIPE?

Los pasados días 23 y 24 de Octubre tuvieron lugar en el CAP y en el Centro Cívico de Ca N'Oriac, una charla informativa sobre la gripe y el resfriado dirigida por las enfermeras del centro de salud: Ana Frutos, María de la Sierra Moreno y Eugènia M Juárez.

Las personas que acudieron a la sesión pudieron aprender de manera dinámica como prevenir el contagio a otras personas, cuando deberíamos acudir al médico o lo que deberíamos tomar si nos sentimos resfriados o con gripe.

Durante la hora y media que duró la actividad educativa, los participantes pudieron exponer sus propias ideas mediante un juego interactivo y debatir distintas opiniones creando un ambiente de confianza y confort con las profesionales implicadas en la actividad.

El objetivo de la charla fue aumentar los conocimientos sanitarios de la población y concienciar a las personas de la importancia que tiene la vacunación antigripal. Y es que, aunque toda la población debería vacunarse de la gripe, los profesionales sanitarios hacemos especial hincapié en las personas mayores y en aquellas personas que padecen

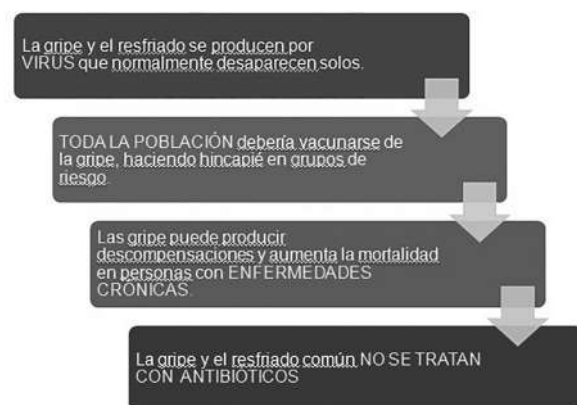
enfermedades crónicas: del corazón, diabetes, hipertensión arterial, bronquitis crónica ,etc. Por ser el colectivo más vulnerable y frágil que más complicaciones sufre al padecer la gripe.

La campaña de la gripe comienza el día 28 de Octubre y estará presente durante todo el mes de Noviembre. Desde

el CAP Ca n'Oriac animamos a todas aquellas personas en riesgo de verse afectadas por la gripe a vacunarse pidiendo hora en el mismo centro de atención primaria.

A RECORDAR...

María, Ana y Eugenia del CAP Ca n'Oriac

DESLIANDO EL OVILLO

Como sabréis la Agrupación de Vecinos, sus miembros y otras personas y entidades siguen participando de una forma u otra en lograr que se rehabilite la Masia de Ca n'Oriac. El día 26 del mes de Septiembre se ha vivido un nuevo acto en este parece que un drama para conseguir que nuestro emblemático edificio no se venga abajo y se pueda mantener en pie.

El Ayuntamiento actual nos convoca a dos miembros de la agrupación en representación de los vecinos y como ganadores en su día de una parte de los presupuestos participativos **con el proyecto de la rehabilitación de la Masia** para que formásemos parte de un jurado donde se elegirían 6 empresas que compitiesen para elaborar un proyecto ganador. El jurado constituido por miembros de la carrera de Arquitectura y del Ayuntamiento y los miembros de la Agrupación decidieron en una larga mañana las empresas que competirían por ser los encargados de realizar el proyecto.

Hasta ahí sería normal salvo que una vez finalizado el concurso pedimos explicaciones al Ayuntamiento sobre el tipo de proyecto que se iba a ejecutar, y lo hicimos al final para no boicotear un trabajo.

Las explicaciones que pedíamos venían a cuento ya que en todas nuestras anteriores reuniones con el anterior Ayuntamiento el itinerario pactado que estaba muy claro referente a la rehabilitación, no era necesario hacer concurso pues el tipo de proyecto no lo requería, las etapas estaban claras, en diciembre pasado tendría que haber estado realizado el proyecto, dinero había reservado para que en julio empezase las obras y en los presupuestos de este año ya se contemplaría una partida específica para continuar las obras.

El tema de la convocatoria del concurso quedó claro nada más que empezar a ver las propuestas de las empresas, pues en todas ellas habían ubicado un nuevo edificio en el patio de la Masia desvirtuando por completo el objeto de la rehabilitación quedando esta en

segundo término, y no solo nuestra sorpresa fue por el edificio sino que además nos pareció indignante que este fuese a ser **EL EDIFICIO DE SERVICIOS SOCIALES DE SABADELL**, ¿por

qué todos estos edificios se ubican en los barrios y no en el centro de la ciudad donde sería más fácil llegar?, o ¿no será porque les molestaría la afluencia de ciertos miembros de nuestra sociedad, como los emigrantes, haciendo cola para pedir cubrir sus necesidades en este sector de la ciudad?

Todo hay que decir que el edil que estuvo durante todo el concurso con nosotros participando de la votación se unió a nuestra indignación asegurándose él, que nosotros no sabíamos nada de los cambios y mucho menos del nuevo edificio que se proyectaba, por lo que viendo que todo esto se había llevado a espaldas de los vecinos. Él, como ayuntamiento no creía conveniente la ejecución de la obra del edificio de servicios sociales del que también dudaba de que fuese ese el mejor lugar donde construirlo y que a los servicios municipales de urbanismo les pedía si era viable hacer sólo la rehabilitación de la Masia y no ejecutar el otro edificio como acompañaba al concurso a lo que le respondieron que se podría ejecutar por fases, hacer la 1ª, la rehabilitación y no efectuar la 2ª la construcción del nuevo edificio.

Parece ser como así nos aseguró el edil, que la postura a tomar será no parar el concurso pues eso retrasaría una vez más y ejecutar sólo la rehabilitación y que el tema de los servicios sociales ya lo estudiaría el actual consistorio pues hay herencias que hipotecan el futuro más que resolverlo.

Por lo tanto vecinos tenemos un concurso que tiene que decidir en poco tiempo que empresa hará el proyecto y la promesa de nuestro Ayuntamiento actual de que esta vez sí veremos cómo se empieza a rehabilitar la Masia.

Espero que lo vean nuestros ojos.

Andrés Lorite

URBANISMO

Ya ha pasado un tiempo prudencial para darnos cuenta de cómo está afectando el cambio del gobierno municipal en nuestro barrio.

Aires nuevos parece que se respiran, se observa otras actitudes, la comunicación es fluida, no parece que se ignoren a los barrios ni a las organizaciones vecinales, pero todo esto son solo sensaciones que después de los anteriores cuatro años cualquier acercamiento nos parece un gran paso.

Desde la vocalía de urbanismo seguimos trabajando donde lo dejamos antes de las elecciones municipales pues decidimos que se debería dar una tregua a los nuevos responsables para que se acomodasen y conocer sus intenciones.

Ya hemos mantenido una reunión con el regidor responsable de nuestro distrito el 3º, Manuel Robles al cual se le ha entregado la documentación que indica las faltas y carencias a subsanar en nuestro barrio, cosa que hicimos igualmente con el anterior consistorio pero que poco llegaron a hacer en cuatro años en nuestras calles y plazas, esperemos que ahora se preocupen más.

Lo cierto es que no estamos parados y seguimos con nuestra tarea y es que a base de

instancias por escrito volvemos a indicar a los diferentes departamentos del ayuntamiento donde ha aparecido un nuevo banco roto, un nuevo agujero en la acera, o un nuevo bache en la calle u otros socavones como en la plaza Fuensanta que igual que nos dijeron los anteriores responsables también, parece que hay presupuesto, pero la realidad es que pronto habrá que cortar la circulación por el riesgo que hay de perderse alguien en algún agujero, y no hablemos de la carrera de obstáculos en que se ha convertido poder andar por las aceras, entre las mesas de los bares, los expositores de género de los comercios los juguetes mecánicos y las mierdas de los perros, como para distraerte. Y denunciarnos también el aparcamiento ilegal encima de las aceras, paso peatones y sobre todo dentro del Parc del Nord que más que parque parece ya terreno ocupado por perros y coches sin regulación normativa de ningún tipo.

Vecinos estamos alerta, pero también vosotros deberíais hacer lo mismo, cualquier denuncia la podéis hacer en el centro cívico a nivel personal o si queréis los martes y jueves estamos en la vocalía de enterramientos de 10 a 12 y de 17 a 19, calle Font Canaletas nº61, para ayudaros.

Vocalía de Urbanismo

Socavones y algo más en la Plaza Fuensanta

HISTORIA 1700 - 1714

En el año 1700 murió el rey Carlos II de España sin un sucesor directo a ocupar el trono. Varios eran los candidatos que aspiraban a la sucesión, porque las monarquías europeas estaban conectadas entre ellas por múltiples lazos de consanguineidad. Al final Carlos II testó a favor del duque de Anjou, nieto de Luis XIV de Francia, que pisó tierra española a finales del año 1700 y se convirtió en rey de España con el

nombre de Felipe V. Después de jurar aceptar el trono en Madrid se dirigió a Barcelona donde juró los Fueros como Conde de Barcelona y como reconocimiento y satisfacción de la Generalidad, recibió un importante donativo, que satisfizo a las partes.

El reconocimiento de este rey, nieto del rey de Francia, puso en alerta a algunas potencias europeas como Austria e Inglaterra, sobre una posible unión de España y Francia. Austria e Inglaterra habían pactado repartirse el dominio español a la muerte de Carlos II, por tal motivo se formalizó la Gran Alianza entre Inglaterra, Austria y otros reinos, declarando la guerra a Francia y España, con ánimo de poner como rey de España al Archiduque Carlos de Austria, hermano de emperador del imperio Austro húngaro.

Lo que empezó siendo una guerra de intereses europeos se convirtió pronto en una guerra civil entre españoles que duró 14 años. Muchos nobles castellanos tomaron partido por el archiduque, y también la nobleza en Cataluña rompió su compromiso con Felipe V, al no creer que éste mantuviera su juramento sobre los Fueros. De esta forma los nobles catalanes

optaron por ponerse del lado del Archiduque Carlos, con la promesa de que, si accedía al trono, mantendría en vigor los Fueros del Condado. Y durante un tiempo todo hacía pensar que el Archiduque Carlos ganaría la contienda y se impondría como rey de España.

Pero después de varios años de derrotas del ejercito franco-español, la suerte cambio de signo con la derrota de la Gran Alianza en la batalla de Almansa, lo que propició que Felipe V avanzara con cierta rapidez sobre Valencia, Aragón y parte de Cataluña.

Otro acontecimiento que influyó en la solución del conflicto de sucesión fue la defunción del emperador del imperio Austro húngaro el año 1711, dejando como heredero a su hermano, el Archiduque Carlos. Gran Bretaña entró en pánico al pensar que el Archiduque Carlos, ahora rey de centro-Europa, pudiera convertirse en un segundo Carlos I de España y V de Alemania, y se avino a negociar un tratado con España y Francia que favorecía los intereses británicos, para retirarse de esta guerra. De esta forma se firmó el Tratado de Utrecht, con el que Gran Bretaña se adjudicó Gibraltar y Menorca.

A partir de ese momento Cataluña quedó sola en su lucha contra Felipe V, que, a pesar de los múltiples llamamientos, no quiso rendirse y continuó la lucha contra la monarquía española.

Gran Bretaña fue fiel a un principio que en época posterior pronunció un primer ministro inglés: *"Inglaterra no tiene amigos ni enemigos, tiene intereses"*. De esta forma se retiró de la guerra con algunas recomendaciones que incluyó en el tratado de Utrecht y que tenían que ver con Cataluña, pero que Felipe V no cumplió.

Después de una fuerte resistencia, Barcelona fue sitiada por las tropas de Felipe V e invitada a rendirse para evitar más sangre, pero reunidos los miembros del gobierno catalán, optaron mayoritariamente por la resistencia, a pesar de que el estamento militar era el que más dudas manifestaba en continuar la guerra.

El 11 de septiembre de 1714 se llevó el

definitivo asalto a la ciudad por las tropas de Felipe V con un altísimo coste en vidas humanas. El rey consideró que Cataluña al igual que todo el reino de Aragón, había traicionado su juramento y como castigo le retiró los fueros e instituciones de las cuales habían estado disfrutando hasta entonces.

Rafael Casanova, “**Conseller en cap.**” de Cataluña en 1714, acabó herido, juzgado y

condenado. Después fue amnistiado y pasó el resto de su vida ejerciendo su profesión de abogado. Murió ya jubilado, en 1743.

Cabe decir para no confundir al lector, que esta contienda fue una guerra civil en todo el reino de España entre partidarios de dos candidatos a ocupar el trono, y que Barcelona fue el último reducto de este enfrentamiento.

Manuel Calzado

10ª EXCURSIÓ ADHERIDA A LA MARATÓ DE TV3 – 2019 10 ANYS ¡!!!!

La Marató

3

MALALTIES MINORITÀRIES

Enguany estem preparant, pel **dissabte dia 14 de desembre, la visita al Museu del Torró i la Xocolata, a Agramunt.**

Són ja 10 anys de col.laborar amb aquesta iniciativa solidària, i ens emplena d'orgull i satisfacció poder-ho deixar palès, perquè l'esforç i la implicació de tots els veïns i veïnes, és un tret que defineix el nostre barri: solidaritat, acompanyament i col.laboració ciutadana com no es veu a d'altres barris.

Estem orgullos@s de la nostra gent, dels nostres veïns i veïnes.

Aquesta suculenta i **dolça** sortida, tindrà com a punt de sortida la parada del bus del Magda, o l'antic Caliope a les 8.30 del matí, i l'arribada cap a les 14.00 hores, al mateix punt, Qui s'apunti a dinar, anirem amb

l'autocar al restaurant.

Com sempre, anirem i tornarem en autocar, gaudirem d'una visita guiada on ens explicaran l'espai cultural on es pot conèixer la història del Torró i la Xocolata d'Agramunt, documentada per primer cop l'any 1741, a través d'unes cartes de les famílies nobles de la població.

Com sempre, **els 10 euros que recollim aniran de manera íntegra a la Marató de TV3.**

Si teniu algú amb dificultats de mobilitat, indiqueu-ho per tal de poder preparar les millors condicions possibles.

Un cop arribarem al barri, **qui vulgui pot continuar la festa amb nosaltres anant a dinar** (lloc, menú i preu encara per determinar). Com sempre, buscarem un lloc on la qualitat-preu sigui acceptable, i poguem fer un dinar de germanor amb el millor ambient, i les rialles més grans.

No dubteu a posar-vos en contacte amb la persona que conegueu de l'AVV, o bé envieu un e-mail a avvcanoriac@canoriac.es amb l'assumpte “Vull veure el museu”, indicant quantes persones vindreu, nom de referència i telèfon per estar tal d'estar en contacte, i si voldreu venir a dinar.

Vocalia de Cultura

Els deures escolars: tradició o necessitat?

Ja fa uns mesos que el curs escolar, un cop més, va iniciar el seu recorregut. Tornar a classe és emocionant. Ho és pels alumnes, pels mestres i pels pares i mares. El primer dia de classe és un dia de nervis i il·lusió a l'escola. Per a uns és el primer cop que inicien aquest recorregut educatiu en un centre escolar, per a altres és el dia del retrobament dels amics, amigues, dels mestres, dels professors i professores i el dia d'iniciar un repte nou que durarà nou mesos.

Tots els cursos escolars són diferents. S'obren les portes de les escoles i instituts, dels patis, de les aules. Les portes que obren nous itineraris vitals cap al coneixement, cap a l'aprenentatge, cap a les fites importats.

Però hi ha temes, debats, qüestions que perduren en el temps. Un d'aquests, i no crec que sigui el més important, és la qüestió dels deures escolars. El debat sobre el paper i la utilitat dels deures a casa continua avui dia més vigent que mai. Més encara quan s'apropen dates assenyalades com són les vacances de Nadal. La principal preocupació gira en torn de l'efecte beneficiós (o no) sobre el procés d'aprenentatge i el rendiment acadèmic dels estudiants. Quan, com i quants deures? A quins estudiants? Encara no n'hem tret l'entrellat.

El debat sobre si les tasques escolars s'han de perllongar més enllà de l'horari escolar, sota la denominació de deures, es manté al llarg de la història de l'educació.

La discussió respecte als aspectes positius i negatius dels deures, així com la seva repercussió en el rendiment escolar, és un debat permanent en els fòrums d'experts de l'àmbit educatiu, en les associacions de pares i fins i tot en els organismes públics responsables dels sistemes educatius de cada país.

A principis del segle XX ens trobem amb una visió positiva dels deures, que anirà evolucionant amb el temps cap a una visió més negativa o amb una concepció més especialitzada del que haurien de ser les tasques escolars que el nen realitza a casa.

A França, els deures escrits estan prohibits a primària (fins als 11 anys). Però a la pràctica, els mestres en continuen posant, tot i advertir que no són obligatoris, i sovint són les mateixes famílies les que els reclamen.

Als EUA comencen en 10' a l'educació Infantil, fins a arribar a 120' -150' pels alumnes de Batxillerat.

Països com Finlàndia aposten per uns deures més creatius que consisteixen a sol·licitar informació per algun tema que es treballa a classe, promovent l'autonomia, la responsabilitat i l'esforç personal.

Al nostre país les Administracions educatives han establert unes recomanacions. Les orientacions estableixen que "els deures o

tasques escolars han de tenir com a finalitat potenciar l'autonomia i responsabilitat de l'alumnat, ajudar a crear l'hàbit de treball i d'estudi, reforçar les activitats de l'aula, afavorir el treball col·laboratiu i en equip i millorar la comunicació amb les famílies, i implicaran la coordinació de l'equip docent de cada grup classe. Per afavorir aquesta coordinació, a l'educació primària seria convenient partir, sempre que sigui possible, d'una programació conjunta de tot l'equip docent que imparteix docència al mateix grup d'alumnes per no sobrecarregar l'alumnat".

Els detractors dels deures escolars diuen que aquests generen problemes d'ansietat, estrès i dèficit d'atenció, que incideixen negativament en el clima i en les relacions familiars, podent ser font de conflicte que ocupen el temps familiar en què tenen lloc els aprenentatges invisibles, que a més no es desenvolupen en el context escolar i que generen una alta acumulació de tasques, sense considerar el temps que poden tenir disponible els nens i les nenes fora de l'horari lectiu.

Els defensors esgrimeixen que els deures escolars afavoreixen el desenvolupament del nen, reforcen l'aprenentatge que té lloc a l'aula, ajuden a crear l'hàbit del treball i de

l'estudi, promouen l'autonomia i la implicació dels nens i les nenes en l'aprenentatge i que són adequats per als aprenentatges que es basen en la repetició i la pràctica (la lectura, el càlcul o la gramàtica).

A tall de conclusió volem destacar que una visió radical de la supressió dels deures escolars, impediria el concepte d'"aprenentatge al llarg de tota la vida" centrat en la interacció entre l'educació formal, la no formal i la informal. Així mateix, és important incidir que els deures han de no només aprofitar els continguts que l'alumne pot

adquirir fora de l'aula i que es complementen amb els que adquireix a l'escola, sinó també que aquests s'han d'adequar en el temps i en les necessitats de l'alumne.

No volem que els nostres nois i noies acabin per avorrir l'estudi i l'escola, sinó que volem que sentin que l'aprenentatge és una aventura que t'ajuda a descobrir el perquè de les coses, que et porta a aprendre a ser autònom i a resoldre problemes quotidians.

*Ramon Burgués i Salse.
Mestre d'Educació Primària.*

REFLEXIONES

VIVIENDA

Qué motiva que nuestros representantes políticos no den solución a un problema tan grave e injusto como es que unos propietarios de una vivienda que habita, un día se la encuentre ocupada y tengas que permanecer un largo periodo fuera de su domicilio hasta poderlo recuperar y que además se la devuelvan en un estado lamentable. Además de gastar dinero en recuperarla, han de seguir gastando en arreglar los destrozos realizados por las personas que de manera ilegítima la han ocupado.

JUSTICIA

Dicen las encuestas que los españoles confiamos poco en la Justicia, pero es que cada día tenemos noticias de algún detenido por hurto o robo que después de haber sido puesto en manos de la Justicia, leemos: "puesto en libertad con cargos"; esa persona que ha hecho del pillaje su modo de vida, ¿Qué hará hasta que sea juzgado? Cada vez que escucho uno de estos casos, que son tan frecuentes, me viene a la mente los infractores de tráfico cuando les retiran el permiso de conducir. A uno que conocí en esta circunstancia le pregunté, ¿y ahora que vas hacer? La respuesta no pudo ser más clara, "me han quitado el carnet, pero no el coche".

DEMOCRACIA

Para que un sistema democrático funcione bien, no sólo hace falta dotar al mismo de leyes que cumplan con los cánones propios de este sistema, sino que hay que educar a sus ciudadanos en las normas de convivencia que

propicien la concordia. Un sistema democrático sin demócratas tiene poca viabilidad.

VOTACIÓN

He escuchado muchas veces decir, "que no hay nada más tonto que un obrero de derechas". La frase le puede resultar algo insultante y poco reflexiva a algunos de estos votantes, pero cuando he entrado en este tipo de conversación, siempre me ha gustado preguntar a ese supuesto obrero, si en las elecciones sindicales de su empresa votaría porque el dueño de la empresa formara parte del Comité de Empresa y que, por tanto, tuviera que defender las peticiones de mejorar sus condiciones laborales, condiciones que irían en contra de los intereses del mismo empresario, pues entonces...

16 AÑOS

He oído a algunos expertos en leyes decir que la ley considera los 18 años la edad penal para aplicar a los ciudadanos, porque una persona menor de esa edad, no tiene la madurez suficiente para entender la gravedad de su fechoría o delito, por lo que hay que ser considerado con este presunto delincuente.

Mi reflexión es, si no tiene capacidad para distinguir el bien de mal, por qué hay gente que defienden el derecho al voto a las personas de 16 años, si éstas tendrán la misma falta de madurez para ser juzgadas como adultas que para intervenir en los asuntos de interés público.

M.C.

ACTIVITATS DE L'AGRUPACIÓ PEL PRESENT CURS 2019-2020

Tot just acabem de començar el curs 19-20, i ja la Junta i les persones col.laboradores estem immerses en el desenvolupament de les diferents activitats que volem aportar al barri.

Desenvolupar un calendari coherent, aportar les col.laboracions de les persones que han fet història al nostre barri, donar acollida a la pluralitat, tolerància i diferents punts de vista que han de ser presos en consideració i respectats.

Per començar, ja hem portat a terme una xerrada sobre la nostra gent gran, la seva situació, i les possibles situacions restriccions futures.

Al **Desembre**, la tradicional **excursió adherida a la Marató de TV3**, enguany dedicat a les malalties minoritàries, el dissabte dia 14. Complirem 10 anys d'organitzar-la amb il.lusió, i el tarannà de col.laboració i solidaritat que el nostre barri respira dia rera dia.

Al **Gener**, farem l'habitual i necessària **Assemblea de Socis**, presentant els comptes i previsions de despeses i actes de l'any.

Al **Febrer**, com sempre, el nostre Febrer Cultural amb diferents actes com teatre, xerrades, diumenge de xocolatada....

Enguany farem inici diferent, **presentant el DOCUMENTAL SOBRE LA HISTÒRIA DEL NOSTRE BARRI**. Pensem que aquest documental rememora persones i fets d'interès per a aquelles persones que tinguin curiositat per com, quins personatjes, quines lluites, han configurat un barri ple d'inquietuds i ganes d'alçar la veu davant les injustícies. I finalment, la tradicional rua de **Carnestoltes**.

Tenim pendent quina data assignar a la xerrada sobre **la Llei Aragonès**, tot i que ho publicarem oportunament.

El mes d'**Abril**, seguim programan xerrades,

i diferents actes que puguin aportar coneixements al veïnat.

Al **Maig**, el **Certamen Literari "L'Art d'Escriure"**, en estreta col.laboració amb els centres formatius del districte, ens tornarà a aportar sorpreses i creativitat del nostre jovent, que cada any evoluciona, canvia, i millora amb la guia i implicació del professorat.

I, finalment, al **Juny**, la **Festa Major**, on intentem implicar i programar **activitats per a tothom**: grans, i petits.

Aquest es el nostre CALENDARI, tot el què ens hem proposat fer, organitzar i portar a terme.

Si tens inquietuds, **escriu-nos al nostre e-mail: avvcanoriac@canoriac.es amb l'assumpte "vull aportar novetats al calendari"**, una petita explicació i un telèfon de contacte per poder-te contactar i tractar el tema.

Any rera any, les persones que posem la **Junta**, les Vocalies, i les/els col.laboradores, ens esforcem de manera voluntària per dinamitzar el barri.

Si ets soci/a, i/o vols col.laborar, envia'ns un e-mail a avvcanoriac@canoriac.es amb l'assumpte "Vull col.laborar", explica'ns quines àrees són del teu interès i un telèfon per tal de tractar els temes i **incorporar-te a un equip que vol fer moltes, moltes activitats, innovacions, i actes i events**, però que se'ns està quedant petit per abastar tota la feina que comporten les gestions necessàries.

Visita'ns a la web www.avvcanoriac.es, o segueix-nos a Facebook:
<https://www.facebook.com/VecinosCanOriac>

La Junta

CUIDEM EL PLANETA, LA NOSTRA CASA

Benvolguts veïns i veïnes del barri de Ca n'Oriac i lectors d'aquesta revista,

Una vegada més, les escoles Miquel Carreras i Gaudí agraïm l'oportunitat de col·laborar en la vostra publicació. Volem aprofitar l'avinentsa per fer una reflexió al voltant de la concienciació dels infants sobre el canvi climàtic.

A les escoles eduquem perquè els infants siguin persones crítiques i responsables. Volem que coneguin què passa al món, sentin que en formen part i no poden quedar-ne al marge. Volem que prenguin consciència del fet que totes les nostres accions tenen conseqüències tant a nivell individual com global. I volem posar en valor la implicació dels joves en tantes i tantes qüestions socials, entre elles el moviment *Fridays for future*, un moviment iniciat a Suècia per la jove activista Greta Thunberg que vol fer visible la problemàtica de l'escalfament global i reclamar mesures urgents.

Aquest moviment ens serveix com a model en molts sentits: implicació dels joves en els problemes que tenim i també en la proposta de solucions a aquests problemes; ens interpel·la directament als adults a fer una reflexió sobre les nostres responsabilitats presents i futures i alhora és un exemple de la importància que tenen la unió i la força per aconseguir canvis globals. Finalment, ens serveix de referència clara per treballar un tema d'actualitat amb els més joves.

A les escoles volem posar èmfasi en la responsabilitat de tots en la cura del planeta, la nostra casa. Hem de concienciar-nos, des de ben petits, que qualsevol petita acció pot ajudar a fer un planeta més habitable o bé contribuir a la destrucció de la Terra. Treballem

aquest tema fent moltes activitats i investigacions per: analitzar quins residus generem a l'escola i buscar actuacions i hàbits personals que podem canviar per reduir-los; conèixer les conseqüències de l'ús de plàstics o d'altres materials per decidir quins són més recomanables; entendre que els recursos són limitats i que cal fer-ne un ús responsable; prendre consciència dels bons hàbits en l'ús de

l'aigua i l'energia,... En definitiva, incorporar com una rutina les 5R: reemplaçar, reduir, reparar, reutilitzar, reciclar. Aquests bons hàbits també es poden reforçar des de casa i és així com la cooperació família –escola afavoreix l'adquisició de valors de respecte i cura del medi ambient.

Igualment participem en diferents campanyes de concienciació en la reducció de residus o reciclatge: recollida de piles, recollida de roba, separació dels diferents tipus de residus a les aules,... perquè creiem que l'escola ha de fer actuacions que vagin en el mateix sentit que allò que pretén ensenyar.

No podem oblidar que les nenes i els nens que estan a les nostres escoles són els ciutadans del futur i que és feina de tots i totes educar-los en l'esperança d'un demà millor.

Esther Porta,
directora de l'escola Gaudí
Isabel Fernández,
directora de l'escola Miquel Carreras

LA SOLEDAD DE LA NOSTRA GENT GRAN

Són les vuit del matí, ja comença a fer fresqueta a aquesta hora, la tardor fa que la llum que m'entra per la finestra sigui grisa, gens alegre, tot d'acord amb el meu estat d'ànim. He somniat amb el meu marit. Poca estona, que ara ja no dormo gaire.

Tants anys de cuidar-lo, d'estar pendent de les coses que li agradaven i què necessitava, sobre tot els últims anys, amb tantes medicines, tant patir, maleït càncer!

Vaig tenir molta sort amb el meu home, perquè ens hem fet sempre costat i mai no em va alçar la mà. I també que tot i ser "un rojo", només una vegada me'l van ficar a presó una nit.

He tingut molta sort de poder criar els meus cinc fills, tot i aprofitar la roba dels uns als altres, i fer de tres patates i quatre grans d'arròs un sopar de festa.

On són ara? Són les vuit del matí. Ah!, sí, les meves dues filles estaran preparant els néts per anar a col·legi. Dels meus tres fills, només un té feina fixa, els altres dos estan buscant, intentant treure endavant els seus fills. Tinc vuit néts. Vuit llums resplandents que haig de recordar per tal de treure ganes de sortir del llit.

Em fa mal tot, des dels peus, al coll, les cervicals que diuen avui en dia, però sobre tot, em fa mal el cor: d'aquí una estoneta, vindran tres dels meus néts. Venen a esmorzar, perquè a casa seva, amb l'atur que hi ha ara, no tenen prou per donar-los un esmorzar i un dinar com ha de ser.

Pobre del meu marit si ho hagués vist. El

trobo tant a faltar, però també dono gràcies que no hi sigui per veure-ho, tot això, amb la lluita obrera que ell va portar a terme als anys 70 i 80. Si veiès que les coses han canviat tant, tot i que lluitava precisament pels drets dels seus fills i néts, i mira com estem: els néts a casa meva a esmorzar, tres fills i filles a dinar corrent per tornar a la feina, veure com amb els ulls plens de llàgrimes, de tant en tant em demanen calers per tal de poder tirar endavant les seves famílies.

Em sento sola? Sí, em sento molt sola, perquè amb les presses del dia a dia, els néts estan amb les seves consoles, o els mòbils, i no m'expliquen res; els fills, les filles, dinen i surten corrent a la feina i quan els pregunto per les cares llargues em diuen que són coses de la feina, que no ho entendria, la meva opinió de vella "carca" que em diuen, no compta per res.

Bé, val més que em llevi i comenci a preparar els desdjunis del néts, no trigaran ja gaire a arribar. Espera que em prenc les pastilles del matí, fan mal els peus de posar-los al terra, fan mal els ronyons quan em poso dempeus, el cap em pesa, les mans, amb l'artrosi, em costen de dominar.

Tant és, els nens es mereixen un bon desdjuní. La Maria, cereals, el Joan vol sempre suc de taronja, i la més gran, l'Emília, que porta el nom del seu avi, sempre vol xocolata, o desfeta, o de rajola, és molt llaminera.

Ja són les vuit i mitja, ja vé l'Emília amb la seva mare. Tinc la xocolata tot just llesta. Sempre és la primera en arribar al dematí, i moltes vegades em diu perquè encara estic en bata, no li puc dir que no he tingut forces per canviar-me. Avui porta un floc de cabell de color blau, és la seva manera d'expressar la rebeldia, té el mateix caràcter que el seu avi, tot i que ho demostra d'altra manera.

Ja han vingut, i ja s'han marxat amb l'estòmac ple, són les nou, i és hora de les altres pastilles, i vestir-me i anar a les botigues.

Són les deu. Em fa mal posar-me les

sabates, però el metge diu que unes plantilles són més de cent euros, i amb la pensió que m'ha quedat, o compro els esmozars i els dinars, o les plantilles. Què no fas pels fills i els néts?

M'haig d'afanyar. Haig d'anar a quatre botigues, perquè la carn és més barata en una, les llegums en una altra, i les patates fregides que li agraden al més petit, en una altra. Encara sort que el papà el tinc aquí al costat, i amb la noia de la fleca petem la xerrada una estoneta, i és tan amable, i de vegades coincidim amb les veïnes de tota la vida, i també petem la xerrada una miqueta.

Tot i el bastó, em costa caminar, i portar la bossa de la compra. He comprat el més necessari, però tots els ossos em feien tant mal, amb aquest temps humit i gris, que no m'he arribat a la peixateria. A veure si demà fa més bo, i puc anar fins allà, perquè tenen bons preus, i als nens els agrada molt les sardines, i també l'arròs amb calamars i maira que els vull fer per demà. Sembla mentida què fàcil és avui aconseguir el peix, quan era jove vàiem el peix dues vegades l'any, el peix i la carn era tot un luxe.

Ja han vingut, ja han marxat, tot ràpid, tot amb presses, mirant el mòbil i quasi sense dir ni hola ni adèu.

Són les tres de la tarde, d'ara fins a la nit, em fa companyia la tele, de vegades ens truquem amb la meva amiga Antònia, però el primer de tot és recollir la cuina, i netejar una mica la casa, tal com m'agrada tenir-ho tot, net i polit.

Veig el carrer que tant ha canviat des de que vam comprar aquesta casa, de ser un camí de

terra, a quaranta anys després tenir un encerat ampli per passejar. Veig la gent passejar. Ja no conec quasi cap de les cares, ni tinc ganes de sortir i "socialitzar", com li diuen avui en dia a parlar amb la gent.

A aquestes hores, que ja ha començat a ploure, només tinc ganes d'estar-me a casa, a la butaca, pensant en tantes penúries passades, en les penúries que hauran de passar els meus fills i filles encara, i com serà el futur dels meus néts i nétes.

Si ho penso bé, al final són, a molt estirar, unes estonetes, que tinc gent a casa, la resta del temps, o m'esforço a anar a les botigues tot i el mal de peus i de ronyons, i de mans, o estic aquí, a casa meva, una casa que havia acollit rialles, plors, nadons, grups de treballadors implicats en el que anomenaven "la lluita", ... una casa on feia dinars i sopars en un obrir i tancar d'ulls i que ara haig de pensar des d'el dia anterior per tal de fer-ho amb temps perquè tot ho faig molt a poc a poc.

Demà tinc hora a mig matí amb la metgessa. Sempre haig d'esperar una bona estona, i deixar-me el dinar mig fet, per tal que els meus dinin bé, però com a mínim m'escolta i m'anima, és bona persona i entèn el què li explico. Tot em fa mal en aquests 78 anys, i em costa molt tenir casa meva com jo vull, i cuidar-me del meus.

M'enrecordo de quan les filles cuidàvem dels nostres grans. No era just, perquè només les dones teníem aquesta obligació, però com a mínim, aquestes hores no eren grises ni solitàries. Avui hi ha serveis que et posen algú per ajudar-te, però no sé per quina llei o cosa, es veu que no em correspon, així que m'estic aquí, em poso a mà les pastilles de la tarde.

Hi ha dies que em quedo aquí recostada, mig adormida, i se'm passa l'hora de les pastilles, però quan em despavilo, me les prenc i al llit. No vol dir que dormi, perquè l'esquena, les cames em fan tant mal, però com a mínim estic estirada, calentona, i em sento segura pensant que el meu marit encara em cuida allà on sigui.

Rosa Gil

RAICES HISTORICAS DE CA N'ORIAN

En esta foto en el Bosque de Can Deu, habitual sitio de salida, durante mayo del año 1964, se nos ve, mujeres, hombres y los niños. Aunque hay algunos que ya no reconozco, buscando he podido poner sus nombres, aunque no todos están completos.

Empezando por la derecha son:

Carlos Ortiz - Teresa Guasch, Agustín Manzano – Paquita López, Simón Saura – Mª Dolores Sánchez, Juan Martínez Ortín- , Rafael Albalá – Mª Dolores, José Bravo – Encarna Gil, Antonio Noguera – Paquita Lax, Pedro Ortiz – Rosa Sallarés, Juan Company -? , Santiago Torres – Maruja Cañellas

En aquellos años en Ca n'Oriac, había un grupo de jóvenes miembros de la JOC (Juventud Obrera Católica) que ya casados se denominó ACO (Asociación Católica Obrera). Todos éramos matrimonios jóvenes y con inquietudes sociales.

Nuestro entorno, nuestra ciudad, el Consistorio Municipal, dentro de la Dictadura franquista, no nos gustaba. Tampoco podíamos cambiarla. El PSUC ya estaba organizado en algunos barrios y a veces había coincidencias en nuestros planteamientos

Las reuniones, todos con hijos pequeños, se hacían muchas veces en domingo, donde podía participar toda la familia.

En ella se planteaba normalmente la situación en los lugares de trabajo, que había pero con salarios bajos y ante todo con muchas horas extras, pero también era habitual discutir sobre la situación en los barrios, en Ca n'Oriac, lugar de nuestro encuentro en aquel grupo.

Existía la Hermandad de la Fuensanta. Ésta, con el beneplácito del régimen y tolerando sus actividades mientras no se saliera de sus obras “religiosas”.

La Hermandad de la Fuensanta, con una actividad de ayudas a los vecinos y realizar

actividades para el barrio, dentro de sus limitaciones, fue admirable.

Tenía grupo de jóvenes con salidas al entorno y formación humana, deportes con varios equipos, escuelas, servicios y ayudas a las familias, conferencias, actividades para chicos y grandes, círculos de formación, fiestas

y hasta una Mutua para atender casos de enfermedad o entierros.

Toda una gran cantidad de servicios que deberían ser realizados por el Ayuntamiento y que éste ni siquiera se los planteaba, y que en parte los suplía esta Asociación religiosa.

En nuestras reuniones de la J.O.C. conocíamos esas actividades, incluso se participaba de forma individual en sus actos y servicios al barrio.

Pero nuestro análisis de la situación era otro. ¿Por qué esas deficiencias?, ¿Por qué otras muchas necesidades como asfalto, luz o chozas?, porque el Ayuntamiento no realizaba servicios: Los Concejales eran nombrados de tres formas. Una, a través del Sindicato del Régimen.

Otra de los políticos la Falange y similares. Y la tercera por elección de un tercio, llamado de la Familia. Y a este grupo iban los empresarios y familias burguesas de las más o menos afín al Régimen, y la mayoría de la

población quedaba al margen.

En nuestras reuniones se planteaba esa realidad y se planteaba también qué acciones se podían realizar, en nuestro ambiente, con nuestras posibilidades para corregir esa realidad, o al menos denunciar esa problemática.

No era cuestión de realizar los déficit que debía hacer el Ayuntamiento, que también, pero que esa labor en Ca n'Oriac, a través de la Hermandad de la Fuensanta, se realizaba en buena parte, sino también, y ante todo, denunciar esa realidad, concienciar a los vecinos dentro de los límites que el Régimen existente imponía.

De ahí la Fundación de la Asociación de Vecinos de Ca n'Oriac, y de ahí la implicación de muchos, diría, todos en la que fue su la Junta y en sus actividades, ante todo siempre

de denuncia, de reclamación, de presión ante las autoridades municipales.

Muchos de los que salimos en la foto ya no están, la mayoría ya fallecidos, otros desconozco su paradero, pocos ahora por la edad contemplamos a nuestra sociedad, que ya no es aquella, que los servicios de Ca n'Oriac ya han superado aquella situación, pero que tampoco es lo que, si planteamos el detalle, es la sociedad que soñábamos.

De todos modos, de aquellas primeras semillas, Ca n'Oriac, Concordia, Torre-romeu, Can Puiggener y todos nuestros barrios las Asociaciones de Vecinos siguen con aquel espíritu de suplir deficiencias, pero ante todo, de denuncias, de exigir y de vigilar que los Ayuntamientos de turno cumplan lo que tienen obligación de hacer.

Simón Saura Conesa

ASAMBLEA GENERAL PARA EL SÁBADO 11 DE ENERO DE 2020

Se convoca Asamblea General de **SOCIOS** de la Agrupación de Vecinos de Ca n'Oriac.

DÍA: Sábado 11 de enero de 2020.

LUGAR: Centro Cívico de Ca n'Oriac.

HORA: 16.30 horas en primera convocatoria, y a las 17.00 horas en segunda convocatoria.

Orden del día:

1. Saludo de la Presidenta.
2. Lectura del acta anterior y aprobación si procede.
3. Información de las diferentes vocalías.
4. Estado de cuentas de la Agrupación.
5. Estado de cuentas del Grupo de Decesos.
6. Propuesta de variaciones en la normativa del Grupo de Decesos.
7. Renovación de la Junta.
8. Ruegos y preguntas

Si eres socia/o, y no puedes asistir, podemos enviarte el resumen de la Asamblea a tu correo, en cuanto lo tengamos disponible (a partir del 20 de enero) si nos envías un correo a avcanoriac@canoriac.es con el asunto: "Información Asamblea 2020", y tu nombre completo, o número de socio/a.

La Junta

¿Existe democracia en el Reino de España?

Que en el Reino de España tenemos una democracia homologable con las occidentales es innegable. Por mucho que sea denunciada la oleada de medidas reaccionaria que padecemos (en el campo social, político, económico e ideológico) en buena parte apoyadas por el PP-PSOE-C's y/o la derecha nacionalista periférica de CiU-PdCat; PNV,..., ningún organismo internacional excluirá del club de países demócratas a España, porque reúne los requisitos exigidos para ser una democracia y porque la mayoría de estados

también tienen, en mayor o menor medida, “vergüenzas que tapar”. Eso no quiere decir que España (y otros estados democráticos) no reciba “tirón de orejas” o “recomendaciones” internacionales (UE, Amnistía Internacional,...), sobre temas chirriantes, pero con escaso o nulo efecto práctico.

Conviene aclarar que para que un estado sea aceptado internacionalmente como demócrata debe cumplir unos requisitos genéricos, cuyo contenido concreto, queda condicionado por el contexto temporal y espacial en cada caso, esto es, por la correlación de fuerzas (sociales, económicas, políticas) existente en un momento dado, en un territorio dado. Y esos parámetros ayudan a entender cómo en el Reino de España, el paso de la asesina dictadura a un escenario demócrata concluyó en un pacto (transición)

que, recogiendo los mínimos exigibles para entrar en el club occidental (elecciones libres, división de poderes,...), estuvo alejado de las aspiraciones de ruptura por la que lucharon y fueron represaliadas miles de personas. Ahora la historia pasa factura por algunos de aquellos inadmisibles acuerdos.

El denominador común de lo que la transición dejó sin respuesta es la no ruptura con el franquismo que entre otras cosas requería, la depuración del aparato militar-policial, judicial, eclesiástico, económico y político y que usurpó al pueblo decidir sobre el modelo de estado (república o monarquía), o dotar de contenido el “Estado social y democrático de derecho” más allá principios y abordar el encaje territorial de los pueblos que coexisten en la España plural, que pasa en buena parte (no exclusivamente) por regular el derecho a decidir.

Que la división de poderes haya sido más formal que real, ha supuesto un lastre para que la democracia caminase hacia escenarios más progresistas. Con una cúpula judicial designada por el poder político de turno, contaminada de viejos franquistas e ideología profundamente conservadora, han sido el origen de resoluciones en algunos casos demenciales y en otros claramente injustas, que indignan si vemos la benevolencia con la que se resuelven actitudes fascistas o la pasividad con el desfalco al que están siendo sometidas las arcas públicas por las castas financieras y políticas (50.000 millones de euros por corruptelas de políticos; 70.000 millones para rescatar a bancos; 60.000 millones anuales de fraude fiscal; etc.)

Es cierto que vivimos en una democracia, pero de baja estofa si nos atenemos a los datos. Algo fruto de la correlación de fuerzas existente (que se refleja en los resultados electorales), y por lo tanto mutable. La democracia que tenemos y la que no tenemos, depende de nosotros/as: modificar la

Constitución, evitar que nos recorten la sanidad pública, la enseñanza, los servicios sociales, que nos roben las pensiones, el disponer de un trabajo y vivienda digna, el avanzar realmente hacia la igualdad de género, o que podamos decidir democráticamente sobre el modelo territorial que queremos desterrando la represión física o judicial, o que demos un giro copernicano a los valores que interiorizamos y que deben presidir una sociedad más equitativa, tolerante y solidaria.

Todo, absolutamente todo, depende de nosotros y nosotras. Y así será cuando el pueblo tome conciencia del poder que tiene. Queda mucho camino para alcanzar cotas de libertad, derechos económicos, sociales y políticos a la que se aspira en una sociedad más justa, pero no hay que desfallecer, el objetivo merece la pena.

*Manuel Navas.
(vecino de Ca n'Oriac y sociólogo)*

La problemática de los cursos y talleres de las asociaciones vecinales.

Entre las diversas funciones que llevan a cabo las asociaciones vecinales (reivindicativas y de propuesta sobre temas de barrios y ciudad, de servicios como las vocalías de enterramiento y asesoramientos, etc.) tenemos las actividades culturales. Se tratan de actividades variadas que incluyen el promover fiestas mayores y tradicionales, impartir charlas, cursos/talleres, concursos (literarios, fotográficos,...) semanas culturales, etc. En general, son actividades impulsadas o llevadas a cabo desde la Vocalías de Cultura de cada asociación.

Conviene recordar que ese tipo de actividades, de no realizarlas las asociaciones y dado que existe una demanda social, o bien no se harían o quedarían en manos de privados o las debería asumir el ayuntamiento utilizando cualquier fórmula de gestión legal. Es decir, el que las asociaciones se hagan cargo supone un beneficio para el vecindario y para el ayuntamiento.

Los talleres/cursos son variopintos (música, bailes de salón, sevillanas, sardanas, inglés, gimnasia, música, manualidades, etc.).

Y los de las asociaciones vecinales, suelen impartirse en los centros cívicos (espacios públicos) por lo que no supone un coste adicional por la utilización del local (por esa razón, no deberían cederse locales públicos a personas o entidades jurídicas con ánimo de lucro). Para ello, la asociación como entidad sin ánimo de lucro y de interés ciudadano y como promotora/organizadora de la actividad, solicita el local al ayuntamiento. El único requisito del/la cursillista es ser socio/a de la asociación. Ese es el proceso normal de funcionamiento de los talleres.

Tema distinto es el tratamiento legal de quienes dan las clases para cubrir a la asociación (especialmente de su presidente/a que, en última instancia, asume la responsabilidad ante cualquier eventualidad como por ejemplo la Inspección de Trabajo). Dos supuestos generales:

1. Si las clases son impartidas por personal voluntario (cuando no perciben contraprestación económica por ese servicio más allá de los gastos que tal actividad pueda ocasionarle). Debe realizarse un contrato entre la asociación y el/la voluntaria al amparo de la LLEI 25/2015, del 30 de juliol, del voluntariat i de foment de l'associacionisme, dejando claro

que el tipo de relación no es laboral sino de colaboración voluntaria. La asociación recoge el dinero de los/las cursillistas para hacer frente a los gastos del taller y compensa al profesor/a por esos gastos (la FAVS dispone de un modelo para este tipo de contratos)

2. Si las clases son impartidas por personal no voluntario. Pueden darse dos supuestos:

- a. **Que la asociación contrate laboralmente a quien realice el curso/taller por las horas que se acuerde y con el salario que marque la ley.** El coste de lo que suponga la contratación (salario, SS, etc.) deberá ser repercutido entre los cursillistas y será la asociación la encargada de recaudar por el servicio prestado y pagar al profesor/a por el trabajo realizado.
- b. **Contratar a una persona autónoma para impartir el curso/taller.** Se realizará un contrato de servicio determinado en el que se pactaran las condiciones que se acuerden (precio, tiempo, objeto, retenciones IRPF, etc.). La asociación es la encargada de recaudar por el servicio prestado y pagar al profesor/a.

Resulta evidente que determinadas actividades que las asociaciones están llevando a cabo deben regularizarse para evitar consecuencias no deseadas, por lo que ajustarse a lo que la ley dice, supone dar un giro importante en la gestión que generalmente se lleva sobre esas actividades porque:

- ✓ **En el caso de voluntariado:** será difícil encontrar personas que quieran realizarla sin contraprestación económica (aunque existen casos).
- ✓ **En el caso de personas autónomas:** habrá que estar a las condiciones del contrato de servicios para que los cursillistas puedan asumir la cuota que le corresponde para pagar al profesor y el coste de gestión para la asociación.

- ✓ **En el caso de contratación laboral:** habrá que estar a las condiciones del contrato (salario, SS, etc.) y de gestión para repercutirlos a los/as cursillista.

Comentarios finales. El objetivo es que las asociaciones puedan seguir prestando un servicio al vecindario sin estar en riesgo permanente por incumplir la ley.

- a) **Si el ayuntamiento asume la contratación de los/las profesores/as.** Si las asociaciones organizan actividades que al ser demandas vecinales, debería asumir el ayuntamiento, lo razonable es establecer un acuerdo de colaboración ayuntamiento-asociaciones que a partir de conocer las peticiones de los barrios, el ayuntamiento contratase personas para impartir las clases (de la forma que estimase más oportuna) sobre las cuotas a los/as cursillistas, pague a los profesores, realice la gestión legal necesaria y se apoyase en las asociaciones para la gestión de las mismas.

- b) **Si el ayuntamiento no asume la contratación de los/as profesores/as.** Si por los motivos que fuesen, el ayuntamiento no viese viable la primera opción, podría dotar de recursos económicos y apoyo logístico a las asociaciones para realizar la contratación del profesorado. A tales efectos es necesario fijar previamente qué peticiones existen de los barrios y el coste de este servicio para el ayuntamiento. Sea la opción **a)** o **b)** el coste debe recogerse en los presupuestos.

Estos son criterios generales que las asociaciones deben tener presente a la hora de llevar a cabo actividades (cursos/talleres) que precisen de personas que los impartan.

Sabadell, octubre 2019
Secretariat de la FAVSabadell

EXCURSIONES PARA EL 50ª ANIVERSARIO DE LA FAVS

Este año la Federación de Asociaciones Vecinales de Sabadell cumple su 50ª aniversario. Son muchas las actividades que se han organizado alrededor de este acontecimiento. Una de ellas ha sido la planificación de excursiones matinales. La primera se hizo en el mes de febrero y la última está prevista para noviembre.

La mayoría de estas salidas se han organizado por los alrededores de Sabadell. Aunque en una ocasión nos hemos paseado por el entorno natural de Vallvidrera en Barcelona.

En septiembre y a petición de los excursionistas que no pudieron venir a la primera de las excursiones, ya que el tiempo no acompañó y se quedaron en casa, hemos repetido la matinal que hicimos en esa ocasión. Y no lo dudamos ya que ha valido la pena pasearse de nuevo por el Parc Agrari de Sabadell.

Hem pujat al puig de la Creu per gaudir d'unes vistes molt especials

Ya en otoño, hemos decidido subir al Puig de la Creu. Muchos vecinos acostumbra a subir a La Mola para poder disfrutar de las vistas que hay desde esta montaña vallesana pero el Puig también cuenta con unas interesantes vistas y no está tan solicitada como nuestra querida Mola.

Los paseantes tuvieron que esforzarse un poco en la subida, pero el almuerzo arriba bien valió la pena. Y claro! Luego está la recompensa de la bajada.

A cada excursió es sumen nous companys amb els que compartim camí i conversa

Venid a pasear con el grupo que aunque tiene unos fijos incondicionales en cada nueva excursión se incorporan nuevos acompañantes con los que compartimos camino y conversación, y a la vez que disfrutamos hacemos salud. ¡Ánimo caminantes!

Rafa y Marta

Parc Agrari

El Puig de la Creu

**la AAV de Ca n'Oriac
os desea**

Felices Fiestas

ENTREVISTA A CRISTINA “Chispita”

Dtumbaga Copla

Dtumbaga Copla es un grupo musical de Sabadell que además de temas propios, versiona coplas de toda la vida como María de la O, Pena Penita Pena, y sin embargo..., así como grandes rumbas de la década ochentera como Los Chichos, Los Chunguitos, Bambino... con pinceladas de humor y un show enfocado a bailar y hacerte pasar un buen rato.

Es una banda joven, formada en 2014, pero con muchas tablas y experiencia en los escenarios, ya que todos sus miembros llevan muchos años trabajando en este mundo a nivel profesional.

La banda está formada por 5 músicos:

- Cristina Ruiz (Chispita): Voz
- Carlos León (Primo): Voz y guitarra
- Helios Abejón: Guitarra
- Toni Bautista (Palike): Cajón, bongo y plato
- David Marcos: Bajo eléctrico

Sus actuaciones en directo son de 90 minutos, pudiendo alargar o acortar según lo que requiera el evento.

Cristina Ruiz (Chispita), es vecina de Ca n'Oriac y la voz de la banda, que por cierto, actuó en la Verbena de Festa Major 2019 de nuestro barrio, que fue un éxito, dejando muy buen sabor de boca entre los asistentes al evento.

Nos hemos puesto en contacto para entrevistar a Cristina, con la petición de que nos explique “su vida” como artista y como

mujer, todo han sido facilidades, lo que agradecemos y explica el tipo de persona que seguidamente presentamos:

ENTREVISTA A CRISTINA “Chispita”

1.- Nombre y lugar de nacimiento
Cristina Ruiz Alonso, nació un 14 de abril de 1979 en Sabadell.

2.- Formación y vida laboral.

Mi profesión es vetlladora (un refuerzo en las escuelas con niños y niñas que necesitan atención especial, y también soy monitora de comedor y casales de verano).

3.- Familia y aficiones

Mis padres son María Dolores y Cristóbal, soy la pequeña de tres hermanos, Antonia y Miguel. Tengo unos sobrinos maravillosos y una pareja estupenda.

4.- Cómo conociste y te integraste en la orquesta.....

Yo formaba parte de otros grupos, y había colaborado como corista con el grupo de Carlos el primo, un día moisés Ramírez un muy buen amigo y actor estaba haciendo una obra de teatro con la compañía Viéndolas Venir, y quiso poner la banda sonora de la obra con guitarra flamenca de la letra de Miguel Ángel Flores, escritor y director de Sabadell, así que a partir de ese día Carlos el primo y yo empezamos

esta nueva aventura.

5.- Puedes definir a la orquesta, objetivos de la misma y el resto de miembros que la componen.

No es una orquesta, es un grupo de versiones de copla y rumba catalana con un toque y un directo especial. Canciones de toda la vida.

6.- Háblanos de Cristina, su día a día, proyecto de vida, cumple tus expectativas.

Tengo la suerte de tener una profesión preciosa y aparte tener este grupo maravilloso que me hace muy feliz. Así que de momento no me puedo quejar....jejejeje.

7.- Quieres decir algo más que consideres importante de resaltar.

Que me siento muy orgullosa de mi barrio ¡Viva Ca n'Oriac y sus vecinos y vecinas!

Sereno

CRÒNICA HISTÒRICA DEL BARRI DE CA N'ORIAN

Des del mes de Gener d'aquest any, un equip de gravació està treballant en un documental sobre el nostre barri, per tal de donar a conèixer a les noves generacions les vivències i experiències personals dels primer pobladors del barris, de les seves organitzacions, cíviques, culturals, esportives, comercials i oci.

Sota la direcció del periodista local XAVI ROSELL, que ja va dirigir un documental similar estrenat l'any passat sobre el barri de Torre Romeu, amb la participació tècnica (càmera i edició) d'en Santi Flecher i finalment com a guionista Paco Vilches, veí del barri amb certa experiència en la pròpia AVV de Ca n'Oriac, i un treball precedent sobre la historia del barris de la zona Nord.

La feina desenvolupada abans de l'estiu, abarca un total de 26 entrevistes a persones que aporten la seva experiència i vivències personals en relació al barri de Ca n'Oriac. A nivell comercial s'ha donat veu des del president de Ca n'Oriac Comerç fins al comerços mes antics i emblemàtics del barri, el Bar del Tio Antonio (al carrer Lluçanès) la carnisseria Ribes i el forn de pa Abad. En aquest tema també hem pogut conèixer la visió personal de Juan Orenes.

També s'ha entrevistat a Vicente Lorente en relació a la Hermandad de la Virgen de la Fuensanta, i Simón Saura. Juan Nogueras del Centro Regional de Murcia, a Mar Luque que ens explica la seva experiència en matèria de Dansa y Antonio Martinez del gimnàs Koryo. La nota artística com a professor de guitarra l'aporta Rafael Cañizares. A nivell esportiu com

a portaveu de la Unión Deportiva Sabadell Nord Francisco Hermoso ens ha donat una visió completa d'aquest tema. Ramón Baró ha explicat la seva vivència en torn al Griffin, el conegut pub del barri.

En relació a la vida associativa aporta la seva experiència Francisco Morales, José Bravo, Pedro Lopez Abad, Rafael Nuñez, Eva Torralba, Francisco Molina i Emilio Lopez. Com a veïns de certa antiguitat, han parlat Resu Fernandez, Andrés Soriano i Antonio Fernandez que va viure els seus primers anys a Sabadell, dintre de la pròpia Masia de Ca n'Oriac.

Podeu veure el tràiler d'aquest documental al canal de YouTube:

<https://www.youtube.com/watch?v=hd4fxpaHAuY&t=16s>

De moment s'ha visualitzat en el mes que porta situat a les xarxes més de 20.000 vegades.

Confiam que la publicació del propi documental, prevista per la proper mes de Febrer del 2020 tingui la mateixa bona acceptació y seguiment.

Paco Vilches

NO A LA PRIVATICACIÓN DE SERVICIOS PÚBLICOS NO A LA “LEY ARAGONÉS”

El Gobierno catalán, está a punto de tramitar un proyecto de ley que afectará a la prestación de servicios básicos que ahora garantiza la Administración pública de forma directa.

Esto quiere decir que servicios como la educación, la salud y servicios sociales, entre otros servicios a las personas, podrían pasar a regirse por la ley de la oferta y la demanda vía contratación pública, es decir, a través de concurso público donde podrán concurrir todo tipo de empresas. Este proyecto de ley es muy peligroso, puesto que establece un marco jurídico idóneo porque sean las empresas privadas quienes gestionen y presten los servicios públicos vinculados directamente a garantizar derechos fundamentales.

SERVICIOS DE EDUCACIÓN

Este proyecto de ley vulnera el derecho a la educación de cualquier niño, puesto que se propone externalizar servicios educativos en tiempo lectivo que ahora se gestionan de forma directa como son los servicios de educación especial, de enseñanza preescolar (P3, P4 y P5) o de tutoría. Además, también se incluyen “servicios escolares diversos”, una categoría donde caben todas las actividades desarrolladas en el horario lectivo de las escuelas públicas.

La propuesta normativa también contempla someter al régimen de contratación pública el tiempo de mediodía (comedor escolar), las actividades extraescolares y los servicios de acogida matinal y por la tarde; lo cual haría que estos servicios que se tendrían que considerar tiempo lectivo acontezcan actividades de lucro en tiempo no lectivo. Esto también supondrá que servicios que actualmente se tienen que garantizar en el tiempo lectivo (como el inglés, el francés o la música) se acabarán prestando en el no lectivo.

SERVICIOS DE LA SALUD

A sanidad ya se han estado incumpliendo las leyes generales de provisión de servicios públicos, desde hace muchos años, con el

llamado Sistema Sanitario Integral de

Utilización Pública de Cataluña (SISCAT), un conglomerado de empresas de diferentes titularidades de difícil control o regulación. Desde entonces, las privatizaciones y externalizaciones han ido acompañadas de la descapitalización financiera de los centros públicos, la destrucción de la Atención Primaria, la promoción de falsas cooperativas, del desmantelamiento y del cierre de los mismos servicios públicos.

En este contexto, la llamada Ley Aragonés proporcionaría la cobertura legal y jurídica a todas las irregularidades que se han cometido. Cataluña está en el primer lugar del ranking de las privatizaciones y de un sistema de intereses, actualmente incontrolable por parte del Departamento de Salud.

Desde el sector de la salud y la sanidad entendemos esta ley, pues, como el paso final de las privatizaciones de los servicios sanitarios públicos, que lo único que buscan es maximizar beneficios expensas de precarizar Servicios.

Consideramos que este proyecto de ley puede ser muy peligroso porque instaura un cambio de modelo social y acabaría haciendo de nuestros derechos básicos un mercadeo de lucro privado, que afectaría la calidad del servicio y establecería un precio por el mismo.

Por todo esto, debemos luchar para que este proyecto se retire y se abra un periodo de amplia participación de todos los sectores que en primer lugar blinden los Servicios Públicos para una vida digna de las personas.

*Marea Pensionistas
Nicolás Silva*

Associació Ningú Sense Sostre- Projecte EVA

Gràcies un cop més, per donar-nos l'oportunitat d'explicar el que fem.

Aquest any hem començat un nou projecte, l'hem anomenat: "Projecte Eva".

Donem allotjament i suport a famílies monomarentals amb fills menors al seu càrrec.

El dia 1 de setembre vàrem acollir en un dels nostres pisos a 3 mares amb els seus fills.

Una primera mare amb el seu fill de 18 mesos, procedents del Brasil.

La segona mare, amb una filla de 3 anys, procedents del Marroc.

La tercera mare, amb 3 fills de 4, 6 i 8 anys, procedents de Sabadell.

Les mares han començat un camí difícil, per aconseguir seguretat pels seus fills.

Aquestes dones porten una motxilla plena de problemes, desenganys, traumes, maltractaments, soledat i impotència.

Però és l'amor incondicional als seus fills, que els dona una força interior per seguir endavant.

L'Associació proporciona el suport psicològic a cadascuna d'elles i el d'una educadora social per seguir un pla de treball individualitzat.

Tot plegat és un repte per a nosaltres i per a elles.

Hi ha hagut problemes d'adaptació i convivència, com era d'esperar, perquè conuiu 8 persones de cultures diferents en un mateix pis és difícil. Però els problemes es van solucionant.

Els nens també senten la tristesa o alegries de les mares. Els angoixa el fet de no tenir un habitatge estable i segur. Porten temps vivint en habitacions compartides, sofàs de pisos

d'amics o els serveis d'urgència de la policia. Els cal estabilitat.

Som conscients que cada família, preferiria viure de manera autònoma amb els seus fills,

cadascuna al seu habitatge. Però aquest és un dels problemes actuals més grans, el de la manca d'habitatge social.

Aquestes mares han fet la sol·licitud d'un pis de lloguer a Vimusa, però triguen molt en donar resposta i massa sovint ve denegada. Nosaltres fa 6 anys que estem en actiu i no hem viscut cap cas de concessió d'habitatge social de Vimusa entre els nostres usuaris.

La nostra associació intenta donar resposta, però els Serveis Socials de l'Ajuntament de Sabadell, són els que tenen la responsabilitat de proporcionar una vivenda social a cada família.

Aprofito per fer una crida, als veïns/veïnes de Sabadell, que disposin d'un pis de propietat i estiguin disposats a llogar-ho a una família, contactin amb nosaltres.

Pagina web: www.ningusensesostre.cat

e.mail: nssostre@gmail.com

Gràcies.

Sabadell, 2 de novembre 2019
Rosalia Morera Pascual

Presidenta.

Llibertat d'expressió

El dia 10 de maig últim ens va deixar el "company" Àlvar Garcia amb 87 anys. Una de les seves aficions personals va ser expressar les seves idees amb l'escriptura, especialment en dades assenyalades com la festa del Primer de Maig i altres, enviant els seus escrits a diferents mitjans de premsa. A poc d'arribar a viure al barri de Ca n'Oriac, ja va començar a col·laborar també amb l'antiga **Revista Can Oriach** i ja en la seva època de jubilat i resident al centre geriàtric Assis de St Quirze, em demanava corregir-li els articles que enviava a la premsa.

Un aspecte essencial dels seus articles era expressar de forma clara i directa les seves posicions, tant sobre temes laborals i sindicals, com també sobre aspectes de la política general. I per això en vull fer un petit homenatge amb aquest article.

També l'antiga **Revista Can Oriach** es va destacar sempre per expressar tota classe d'opinions sobre la realitat social, urbanística i també política del barri, la ciutat de Sabadell o del país. Per això en diverses ocasions als que van dirigir la Revista –com jo mateix– els va tocar assistir a jutjats i llocs de l'Administració, per declarar sobre el contingut dels escrits publicats. I es van haver de pagar multes i passar moments complicats a causa de les denúncies rebudes de persones o entitats del règim franquista que governava aleshores.

Des de fa algun temps, estem vivint a Catalunya uns fets realment inèdits i difícilment explicables en la època que vivim, encara que cadascú podrà donar la seva particular opinió. Tot un govern i la presidenta del Parlament català van estar cessats per una suposada

desobediència als tribunals estatals i per expressar unes idees contràries a l'imperant posició de la unitat territorial peninsular. Fa quasi dos anys, que la Presidenta del Parlament català, la Carme Forcadell, sabadellenca i també antiga col·laboradora de la **Revista Can Oriach**, es troba en situació de presó. Primer, de forma preventiva, i ara, ja amb sentència del T.S. espanyol, amb una pena imposada d'onze anys i sis mesos, pel delictes de sedició, especialment, derivat de la seva actuació com a Presidenta del Parlament. Ella sempre ha manifestat que va complir amb la seva obligació de respectar el dret bàsic de la llibertat d'expressió, el qual prevaleix –segons ella– sobre qualsevol altra posició legal o política, vingui d'on vingui.

Per la premsa hem conegut com el propi president Puigdemont i altres consellers es troben en exili obligat fora de Catalunya, i com tribunals de diversos països no han trobat els delictes que els imputaven els tribunals espanyols i per tant poden circular lliurement fora d'Espanya.

Tant l'antiga Presidenta del Parlament català com els altres onze polítics imputats, han sofert un llarg i inexplicable judici, més polític que no pas jurídic, que va acabar el dia 12 de juny després de 52 setmanes d'un espectacle ignominiós, al meu entendre.

El dia 14 d'octubre vàrem conèixer el resultat de la sentència del T.S. amb la condemna de diverses penes de presó per a tots ells, una sentència de caire totalment polític i que serà de ben segur recorreguda davant els Tribunals europeus.

Els partits polítics estatals i majoritaris no han volgut buscar una solució política al

conflicte existent entre Espanya i Catalunya i han deixat que siguin els jutges els qui ho solucionin. Com és natural, els jutges no tenen altra forma que imposar presó i altres condemnes als que ells considerin no compleixin els paràmetres legals establerts o no en cada moment.

Resulta més que curiós que nou dirigents polítics hagin passat uns dos anys de presó preventiva per un delicte que després no ha estat considerat com a tal –tampoc ho van considerar alguns tribunals europeus- pel propi Tribunal Suprem. Realment una vergonya i una situació injusta i vejatòria, difícil d'entendre i

menys d'acceptar. Realment, tant la policia judicial com els propis tribunals han tractat als líders polítics catalans com si fossin uns criminals, en moltes ocasions. Així ens ho han fet veure.

Però si algun dia altres tribunals europeus o del món declarassin que no hi ha cap tipus de delicte en les actuacions dels polítics empresonats o exiliats, algú podrà pagar el perjudici personal que han sofert aquestes persones i les seves famílies?

Miquel Zambudio.

PETICIÓ D'UN CARRER PER JOAN GOMEZ GARCIA

L'Associació de Veïns de Ca n'Oriac amb el NIF : G-58949025, i registre de l'Ajuntament 148, sol.licitem que l'Ajuntament de Sabadell, prengui nota de que volem que posin el nom de "Joan Gómez García" a algun carrer de la ciutat de Sabadell preferentment al Districte III.

Per la gran labor que va fer a la Resvista Ca n'Oriac, en el primer moment; és autor de la primera editorial, va nèixer de la necessitat d'un grup de persones que si bé havien optat per la no-afiliació política, si que volien plantar cara al règim franquista d'una manera oberta.

La revista, entre 1966 i 1977, va ser l'única publicació no clandestina de l'oposició sabadellenca, a pesar dels múltiples expedients. Durant onze anys es varen publicar números anuals. La revista va tenir una tirada que va arribar als 1000 exemplars, es va preocupar de tot, dels problemes urbanístics, d'habitage, d'educació, de treball o de la salut, problemes que afectaven al barri, i també tota la perifèria de Sabadell, fins a la sexualitat, el cinema, la literatura, la música i la història.

També va participar a l'estudi socioeconòmic que es va fer dels barris de Ca

n'Oriac, La Planada del Pintor i Torrent del Capellà, publicat el 1967.

El Joan Gómez era un noi nascut a Lleida l'any 1945, fill d'emigrants, que vivia a Ca n'Oriac des d'els vuit anys. Era molt intel.ligent, va ser enginyer tècnic químic, quan va tenir l'accident mortal el 1971, estava estudiant segon curs d'econòmiques. A l'edat de 26 anys parlava català, castellà i anglès.

A pesar de la seva curta vida, ja molta gent el recorda. Es va publicar el llibre "SABADELL (1966-1978). EL BARRI DE CA N'ORIAN I LA REVISTA CAN ORIACH. EN MEMORIA DE JOAN GOMEZ", (que podeu sol.licitar a https://www.llardelllibre.cat/es/libro/sabadell-1966-1978-el-barri-de-ca-n-orian-i-la-revista-can-orian-en-memoria-de-joan-gomez_282815

La Junta de l'Associació de Veïns de Ca n'Oriac, sol.licitem en breu que es posi el seu nom algun carrer districte III, persona que va fer moltes coses pel nostre barri en una época molt difícil i amb molts pocs recursos.

Associació Veïns de Ca n'Oriac

La Junta

Presidenta:	LOLI CEBREIRO CRESPO
Vicepresidente:	PEDRO LOPEZ ABAD
Secretaria:	PALMIRA GABERNET i PICOLO
Tesorero:	JOSEP CARBONELL LOPEZ
Contador:	JUAN ISIDRO CALDERON

Vocales

Urbanismo:	ANDRES LORITE JUAN AYLLON SANTIAGO GOMEZ
Cultura:	PEDRO MARTÍNEZ
Sanidad:	NICOLAS SILVA
Decesos:	JUAN AYLLON ANDRES LORITE PEDRO MARTÍNEZ
Boletín:	PEDRO LÓPEZ ABAD
Dones y distrito:	DOLORS CODINA
Representante Federación:	LOLI CEBREIRO
Responsables de Informática:	EVAN MANGAS ROSA GIL

Colaboradores en las vocalías

JUAN GUIL
PURI FONCUBIERTA
ELI TORRES

Redactores del Boletín

MANUEL CALZADO CORONA
JOSEP CARBONELL LOPEZ
PEDRO MARTINEZ
PEDRO LOPEZ ABAD
FRANCISCO GIL
ROSA GIL
ANTONIO FERNANDEZ

Teléfonos de interés

AEROPUERTO DE SABADELL	93 728 21 00
AYUNTAMIENTO	93 745 31 00
AGRUPACIÓN DEFENSA FORESTAL	93 727 80 60
ALCOHÓLICOS ANÓNIMOS	93 317 77 77
ALUVISA ENLLUMENAT PUBLIC	671 742 331
AMBULANCIAS	061
ASSOCIACIÓ RADIO-TAXIS SABADELL	93 727 48 48
ASOCIACIÓN DEL CONSUMIDOR	93 488 16 16
ASSOCIACIÓ DE DIABETICS	93 727 02 47
AUTOBUSES URBANOS	93 710 79 51
BASURAS, RECOGIDA DE ENSERES	900 222 234
BIBLIOTECA DEL NORD	93 724 64 01
BOMBEROS	085
BOMBEROS SABADELL	93 726 00 80
BUTANO	93 726 03 44
CAMARA DE COMERCIO	93 745 12 55
CAP CA N'ORIAN	93 723 37 13
CAP SANT FELIX	93 712 29 59
CASSA AVERIAS	93 715 57 17
CENTRE CÍVIC CA N'ORIAN	93 723 14 95
CORREOS	93 725 17 90
DESPERFECTES AL CARRER	93 745 32 95
DIARI SABADELL	93 726 11 00
EMERGENCIAS	112
ENDESA AVERÍAS	800 76 07 06
ENHER AVERÍAS	900 77 00 77
ENLLUMENAT PÚBLIC	93 674 31 63
FF.CC. GENERALITAT	93 725 83 45
FUNERARIA, TANATORIO SABADELL	93 727 74 00
GAS NATURAL AVERÍAS	900 75 07 50
GUARDIA CIVIL	062
GUARDIA CIVIL	93 719 36 10
HOSPITAL SABADELL	93 723 10 10
INEM	93 712 25 27
INFORMACIÓN CIUTADANA	010
INSTITUT CATALA DE LA SALUT	93 712 29 59
ITV SABADELL	902 930 200
ITV VALLES OCCIDENTAL	93 780 75 55
JUZGADOS	93 745 42 06
LLIGA PROTECTORA ANIMALS	93 726 72 27
MOBILITAT, TRANSIT I TRANSPORTS	93 745 32 65
MOSSOS D'ESCUADRA	088/93 720 20 00
ATENCION VICTIMAS MALTRATO	900 900 120
ONCE	93 725 82 36
POLICIA MUNICIPAL	93 745 32 61
POLICIA MUNICIPAL	092
POLICIA NACIONAL	091
PROTECCIÓN CIVIL	93 745 32 61
RADIO GRÚA	93 726 77 77
RADIO TAXI CATALUNYA	93 716 62 62
RENFE	902 240 202
TELÉGRAFOS	93 725 17 90

AGRUPACIÓN DE VECINOS DE CA N'ORIAN

Font Canaletes, 61 - 08207 Sabadell

Teléfono **93 724 31 63**

E-mail: avvcanoriac@canoriac.es

www.avvcanoriac.es

Envíanos tu opinión a boletinavv@canoriac.es